

popotnik, ktereга je bila nevihta vjela pod prostim nebom; želel je tukaj prenočiti.

Sprejeli so ga z znano prijaznostjo in gostoljubnostjo, ktera se nahaja po vsi ogrski zemlji, kakor v palači, tako v bajti. Ilána mu odvzame mokri plašč, Andor pa strese dež s klobuka, ter ga na stran položi.

Tujec bil je po starosti med štiridesetim in petdesetim letom, velik in suh, rujavega obraza s črnimi obrvi; pod njimi pa so se mu nemirne bliščale velike oči z neko čudno svitlobo. Desnico držal je na prsih stisnjeno, ko bi bila priklenjena, z levico pa se časi naglo za čelo popadel. Ilána je potlej pravila, da jo je vsakrat groza spreletela, ko je tujec oster pogled v njo uprl.

Na vabilo Barankajevo vsede se popotnik za mizo, pa glavo pobesi in na prijazne besede domačih le malo in kratko odgovarja. Nevihta se je sčasoma prevlekla in nad daljnim gorovjem zgubljal se je grom, kakor poslednja jeza srditega človeka. Drevje je spet rahlo šumljalo, ko bi Vsemogočniku hvalo dajalo, da ga burja ni poškodovala; s strehe kapljali še je dež.

Zdaj je bil tudi Ilaninega strahú konec; veselo se je sukala okrog mize, in napolnivi tujcu čašo z žlahnim vinom, napila mu je sama „na zdravje.“

Kmali potem vzela je tamburo v roke, in prične narodni napev. V vseh ogrskih narodnih pesmah in igrah veje neznana miloba, globoko toženje in žalovanje. Tudi pri najveselejšem rajanju zazvoní časi bridek in srce trgajoč glas. Tudi cigan, na ogrski zemlji najboljši godec, ki se klati s svojimi gosli po vsi deželi, igra rad milotožeče, nezapopadljivo žalostne arije; to so glasovi skrivnih srčnih bolesti, koprneče turobnosti, neizrekljive bridkosti, ki se izliva tako počasno, čudno in čarobno! Tudi Ilanina igra na tamburo bila je podobna oni narodni godbi, in ko je zdaj Andor glasove čakanove milim tamburininim pridružil, slišalo se je, ko bi dva slavčeka drug drugemu v srce zlivala neizmerno bridkost in trpljenje.

Tujca je ta godba močno ganila. Čedalje bolj je stiskal svojo levico na srce, z desnico pa si je kril plameneče oči. Včasi segel je nagloma po čaši, ko bi hotel vino do dna izpiti, al neizpraznjeno postavil jo je hitro nazaj.

Na eukrat skoči po koncu, in rekši, da še ima do jutra dalječ priti, zgrabil je mahoma klobuk in plašč, ter se zahvalil gospodarju za prijazni sprejem; pred odhodom ponudi še Iláni v zahvalo za njeno prelepo igro zvezek nó. Le obotavlja se vzeme Ilána dar iz roke neznanega gosta, in predno se je ozrla, šel je tujec čez travnik pred hišo, in kmali so videli njegov plašč na vrhu gore vihrati, in potem zginiti med temnim drevjem.

(Kon. prih.)

Dopisi.

Iz Zagreba 10. junija. ☉ — Sinoč ob poldevetih smo doživeli tukaj strašno nesrečo. Gradski kapitan gosp. Nikola Urica, ravno tisti, ki je pred dvema letoma ravno na sinočni večer z vojniki tukajšnje pravnike lovil, ko so hotli serenado napraviti dr. Starčeviću, dovolil je nekemu bankrotnemu jahaču po imenu Lambergerju, da je napravil Zagrebčanom na sredi Jelačićevega trga „Feuerwerk — hier noch nie gesehen!“ In res, take grozne nesreče še tukaj nihče videl ni. Napolnil je bil 7 čevljev dolgo plinovo (gazovo) cev s smodnikom in razno šaro, ter je hotel občinstvu, ktereга se je bilo blizo 4000 zbralo, pokazati kaj posebnega. Ko je nažgal, se je cev razdrobila na sto komadov, in na vseh straneh so ljudje padali, nekteri pričema mrtvi, nekteri zlo ra-

njeni! Strah in trepet je spreletel vse pričujoče — tiho je bilo ko v grobu — le tu pa tam se je slišalo stokanje umirajočih, pozneje pa kletje gradskemu glavarstvu. Ležalo je čez 20 ljudi po vsem Jelačićevem trgu. 5 jih je ostalo pričema mrtvih, trije so pozneje umrli, dvema je noge odtrgalo itd. Za vse ranjene se še ne vé, ker so jih dosti v privatne hiše znosili. Po priliki je težko in nevarno ranjenih 12, družih pa menda nad 30. Za božjo voljo! kakošna je ta policija, ki ne vé, da je vlito železo krhko! In pa kako je mogel človek dobiti privoljenje, z ognjem se producirati, ki tega posla ne razume — pa še vsred mesta! Silno so škropile železne šipe po vsem trgu in pa sosednih ulicah. Precej hiš nosi danes znamenje nesrečnega dogodka. Po Jelačićevem trgu pa so bile videti do danes v jutro mlake človeške krvi. Ljudstva vse polno stoji vedno pred bolnišnico milosrdnikov, in vsa govornica se suče okoli sinočne grozovite nesreče. —

Čuditi se pa moramo toliko bolj mestni policiji, ki je dozdej vedno bila na oprezu, da je preprečila vsaki nered, če tudi je še tako neznamen bil. Nedavno na pr. se je bilo vdrlo nekaj zemlje v lovački ulici in celo noč ni smel nihče mimo iti. Kako pa je zdaj bilo? Konji navadno niso pohlevni, če se jim preveč in pre-naglo zasveti pred očmi, in če slišijo kakošen poseben šum. Tudi sinoči se je zgodila nesreča v Ilici, še predno je bil Lamberger gotov s svojimi eksperimenti. Povo-zili so več ljudi, pa ni bilo nikogar, da bi bil zabranil Lambergerju daljno nažiganje. Če ne drugače, bi bili vendar morali ulice zapreti in vozov ne puščati med ljudi pri takih okolnostih. Pri silni eksploziji se je več kónj splašilo in en voz je prišel celó pred kavarno med vojaško godbo, ter ji je nekoliko inštrumentov zvil. Taka zmešnjava je bila, da ni mogoče popisati; vedno pazljivega mestnega kapitana pa ni bilo videti nikjer. — Danes že je dobil slovó, in to je prav, ker drugače bi se utegnilo zgoditi, da bi v kratkem na uličnih voglih brali: „Heute grosses Stiergefecht auf dem Jellačić-Platze — noch nie dagewesen!“ itd. — Jutri bomo zakopali ponesrečene; Bog se jim duš smili!

Iz Ruš pri Mariboru 8. junija. D. G. — 3. dne t. m. je umrl gosp. Janez Zrnec, bogoslovec 4. leta, iskren rodoljub. Blizo že svojemu častitljivemu poklicu ga nam je po dolgi pljučni bolezni nemila smrt vzela. Kako je bil rajniki spoštovan, pričal je slovesni pogreb njegov, kakoršnega še starodavne Ruše ne pomnijo. Naj vrlemu gospodu tudi „Novice“ postavijo mil spominek!

Iz bohinjaške doline na binkoštni pondeljek. — Če prav nam je dolga zima nadlegovala in veliko skrb delala, je božja previdnost vendar vse nekako na bolje obrnila, da se smemo nadjati še dosti dobre letine. Žita nam niso tako pozebla, kakor se od družih krajev čuje, ampak bolj redka so. Čbele so pa skoraj vse pomrle; kar jih je še ostalo, imajo zdaj ugodno vreme. Dežja imamo ravno toliko, da nam suša ne škoduje; nadjamo se boljšega pridelka memo lani, posebno kar se tiče korenstva itd. Da smo pa tudi v hudi stiski za denar, kakor drugod, mi ni treba razkladati; saj to vsak vé. Marsikter posestnik ima živine čez svojo moč, posebno pa kónj, za ktere je najmanj kupčije. Ali bi ne bilo koristneje kmetom voliče rediti in ž njimi svoje polje obdelovati? Kadar dorastejo, se lahko mesarjem prodajo. Kar se tiče družih zaslužkov, jih ni pri nas, in tako si ne moremo pomagati na bolje. Pa še s tistimi par goldinarji, ki si jih človek prisluži, mora skrbeti, da davek odrajtovaje kvatrov ne zamudi in mu krave ali kar si bodi ne prodajo. Željno tedaj pričakujejo mnogi in mnogi, da jih milostljivi cesarjev ukaz zastran polajšanja davkovskega plačila kmali doteče. Če nam

Bog ne dá boljših časov dočakati, treba se bo res preseliti v daljno Ameriko.*)

Iz Postojne 10. junija. — Zahvalno slovensko pismo, s katerim so srenje postojnskega, loškega in senožeškega okraja za darove iz previsokih rok prejete izrekle svoja zahvalna čutila, in ktero je bilo v poslednjih „Novicah“ po vsem obsežku na znanje dano, je bilo 22. maja po prevzvišenem poglavarji kranjske dežele baronu Schloissniggu Njihovemu Veličanstvu na Dunaji spodobno izročeno. Premilostljivi cesar so blagovolili prijazno sprejeti to pismo, in veleli, naj se to na znanje dá dotičnim srenjam. O tisti priložnosti in še drugo pot, ko so bili gosp. deželni poglavar pred Njihovim Veličanstvom, so previsoki vladar natanko poizvedovali stan imenovanih notranjskih krajev, in predobrotljivo naznanili svojo očetovsko skrbljivost. — K tem darovom, ki so že poprej došli od cesarske hiše, se mora pristaviti, da so milostljiva cesarica Marija Ana o svojem potovanju skozi Postojno 31. maja okrajnemu predstojniku podelili 1000 gold., da se bodo po previdnosti razdelili med potrebne stanovavce postojnskega okraja. — Letošnja slovesnost v postojnski jami o binkoštnem pondeljku je toliko gostov privabila, da doslej še nikdar ne toliko; 2489 se je našelo vnanjih obiskovavcov razun domačih; bili so pa tudi vsi jako zadovoljni s tem, kar so čudovitega in lepega gledali v podzemeljskih prostorih. — Za saboto 17. t. m. je napovedana zopet množica obiskovavcev iz ogrske strani; vmes pa skoraj vsaki dan prihajajo gostje iz vnanjih dežel, mnogokrat iz prav daljnih krajev. — Stan poljá in senožet od Postojne do Senožec doslej ni bil toliko slab kakor drugod; ozimina je bila sicer na pol zgube trpela, pa jare setve in saditve so dobivale po malem pa po večkrat toliko mokrote, da so rastle zadosti zdatno. Nižje pod Št. Petrom proti Bistrici pa je dežja celó pomanjkovalo, in suša je setve devala pod zlo. Danes 11. t. m. popoldne je nebo čez in čez dalo obilno dežja, sicer med gromom in z nekaterimi zrni drobne toče, pa vendar v zaželjeno korist.

Iz Ljubljane. Opazka („wir erinnern daran, dass Dr. Bleiweis in der zweiten Sitzung der ersten Session des krainischen Landtages das befürwortete, was Baron Eötvös als den Ruin Oesterreichs hier bezeichnet“) skrivnega vrednika „Laibacherčinega“ v njenem 131. listu na govor, ki ga je imel vrednik „Novic“ v 2. seji 1.

*) Res, da „sila kola lomi“ in da se ne dá tajiti, da so nastopili bridki časi in so sèm ter tjà nadloge tolike, da marsikter oče obupa, kako bi preživil družino. Al zeló zeló se moti, kdor misli, da vsacega v Ameriki čaka pogača. Ako bi taka bila, že davno bi ne bilo nobenega nesrečnega človeka v Evropi — vsi bi se že mastili z ameriškansko pečenko. Naj tedaj resno prevdari, predno kdo zapusti domačijo in gré tako deleč čez morje s trebuhom za kruhom, od kodar ne more lahko več nazaj, če se še tako kesá. Samec že še prebije težave ptujstva; al kaj počne oče z otroci? Dokler skrbni gosp. Pirc živijo, imajo preselniki podporo nad njimi, al gosp. Pirc so že menda 80 let stari, kaj pa potem? Nikar tedaj brez resnega prevdarka in zagotovljenega življenja ne zapuščajmo domačije. Pravijo, da za potnino v Ameriko en človek potrebuje najmanj 240 gold. S tem denarjem se živi mala družina že leto in dan. Saj imamo, predno bi mogel kdo doma lakote umreti, v našem cesarstvu kraje, kjer sprejemajo naselnike, tako na Ogerskem. Saj je bližnja Srbija, ktera preselnikom po najnovejši naselbini postavi bolje ponuja preselnikom, kakor Amerika. Srbija ni deleč od nas, in preselnik, ako se domá zboljšajo časi in mu tam ne dopada, pride zopet lahko domú. Al tudi le sem ne želimo, da bi naši domačini se brez največe sile in resnega prevdarka preseljevali, marveč je namen teh vrstic le ta, ker nam pričujoči dopis iz Gorenškega kaže nekako presilno hrepenenje po izseljevanji, da bi z dobrim prevdarkom vseh okoljščin nekoliko ohladili vrtoglavnost, ktera na vrat na nos človeka žene na ptuje!

deželnega zbora 1862. leta, je zopet pravo Issleibovo maslo. S tem je vse rečeno — in ker je svetu znano, kaj je vrednik „Novičini“ v tem zboru očitno pred svetom govoril ponavlja pošteno željo 20.000 Slovencev, ko so pismo poklonili državnemu ministru, da bi Slovenci skupno imeli vlado administrativno (politično in sodniško), kakor so jo že imeli (in sodniško deloma še imajo) pa Avstrija vendar ni razpadla, ni vredno, da bi kaj več odgovorili pregrdemu natolcevanju, ki je najnovejša žolčnica zarad tega, da so „Novice“ preseljniku v Celovec voščile „srečno pot“. „Triesterca“, zvesta družica „Laibacherčina“, je sicer kmali potem blizo enako klepetala; al ker nobena živa duša ne vé nič o tistih Iss. zaslugah, je gotovo prihodnji vrednik „Klagenfurterce“ sam skladatelj one hijmne; zato tudi ni vredno, da bi „Novice“ odgovarjale, in le samo to mimogredé povejo, da s „Triest.“ dopisom strašno kontrastira to, kar sta danes prinesla dva nemška časnika celovška, namreč 21. list „Alpenblätter“ in pa 60. list „Draupost.“ Če bo treba, bojo povedale tudi „Novice“ one „dobrodošlice“ svojim bravcem; za danes naj to zadostuje „Laibacherci“ in „Triesterci.“ Zdaj pa se vrnemo k Eötvösovi brošurici: „Vprašanje o ogrskih narodnostih“, o kateri „Laibacherca“ menda misli, da hranuje pravo panacéjo za krepko Avstrijo. Mi nismo tako hudobni, da bi komú, ki je drugih misli, spodtikali brž državi nevarne tendencije, zato tudi menimo, da barona Eötvös-a vodijo po njegovih idejah Avstrii v vsem lojalna pravila. Al on Magjar, in iz tega stališča ni za to, da bi na Ogrskem raznotere narodnosti vladale tako kakor magjarska. Ako pa tega ni, bojo li vsi narodi na Ogrskem zadovoljni, srečni? In ako niso, je li to dobro za Ogrsko, pa tudi za Avstrijo? Pa dajmo, da namesti nas govori „Domob.“ o Eötvösovi brošuri, da nas ne sodi kdo enostranske. Jasno je iz nje — pravi „Dom.“ — da magjarizem na Ogrskem je „noli me tangere“ (pusti me pri miru!) Magjari imajo veliki strah pred vredbo Ogrskega po narodnostih. Ako se to zgodí na Ogrskem — pravi Eötvös — se mora isto zgoditi po vseh deželah avstrijskih. To pa je pogubno za Avstrijo, zato: ne drezajte v Magjara! Ako se prizná načelo narodnosti po plemenih, bojo vsi narodi avstrijski razvili svoje centrifugalne težnje: Slovani — pravi — na Rusko in Srbsko, Nemci v Frankobrod, Talijani v Turin, Rumuni v Bukurešt, — sami Magjari ostanejo (ker nimajo sorodnega naroda zunaj Avstrije) — tedaj: Avstrija drži se Magjarov; oni so edini, na ktere se moreš nasloniti! — To je bistvo Eötvöseve brošure; govor prav „pro domu sua.“ Vsak lahko vidi, kakošna, ako bi taka pravila obveljala, bi bila po takem ravnopravnost na Ogrskem. Al nadjamo se za trdno, da ne bodo obveljala, čeravno jih je Issleib „Laibacherčinim“ bravcem za Avstrijo zdržavna ilustriral in se Prusa tako zatajil, da Eötvösu celó za zlo ne jemlje, čeravno v svoji brošurici tudi opominja na glasovito nemško pesmico — „grösser muss es sein!“

— Milejšega znamenja, kako globoko „Matica slovenska“ sega v vse kroge naroda našega, nismo še doživeli kakor je ta, ki ga danes morejo „Novice“ naznaniti bravcem svojim. Krojač (šivár) Jožef Kovač v Žrečah (Rötschach) na doljnem Štajarskem, hrepeneč po tem, da bi mogel ud biti Matici, pa ubog tako, da ni v stanu plačati letnine, obrne se s prošnjo do tistega gospoda, ki ga jugoslavenski narod po pravici svojega mecêna imenuje — prevzvišenega gosp. škofa J. Strossmajera. Milostivi gospod so radi uslišali prošnjo njegovo in po tajniku svojem gosp. dr. Fr. Mihelčiču iz Djakova 6. dne t. m. poslali 50 gold. s sporočilom, naj bi Matica izvolila krojača Josipa Kovača vpisati za

ustanovnika svojega. — Dogodba ta ne potrebuje nikakoršne ilustracije; sama po sebi sijajno govori na slavo prevzvišenemu škofu, a tudi na čast vrlemu krojaču.

— V nedeljo ob 11. uri je v križanski cerkvi po večletni navadi društvo za bolne trgovske pomočnike s slovesno sv. mašo obhajalo spomin te blagodarne ustanove. Izvrstno kakor vselej so peli pri maši g. pevci čitavničini pod vodstvom Fabjanovim.

— Kakor „Danica“ piše, so birmali milostljivi knežof o binkošnih 1209 otrok v stolni cerkvi. Preteklo nedeljo pa so v Št. Peterski cerkvi birmali 140 vojakov tukajšnjega c. k. marskega polka.

— Prihodnjo nedeljo gré naš „Južni Sokol“ na Vrhniko, kamor so ga vrli ondašnji tržani prijazno povabili in kjer delajo lepe priprave za sprejem njegov. Po izdanem vabilu je ob 10. uri velika maša, pri kateri Sokolci pod vodstvom Fabjanovim pojó; ob eni je obed pri gosp. Golobu; po obedu grejo v okolico vrhniško in potem k gosp. županu Obrezi na pripravljeni prostor nad Ljubljano; tū bode različno razveseljevanje s telovadbo, petjem in muziko. Ob 8. uri se vrnejo v Ljubljano nazaj. — To bo pa zopet veselega ljudstva od vseh krajev privrelo, da vidi lične domače korenjake, gleda njih gimnastično izurjenost in sliši krasne domače pesmi, in se ž njimi vred raduje kakor brat z bratom. O tacih veselicah se more reči, da so res veselice in vse kaj drugega memo tistih, ki so le na papirji širokoustno popisane, sicer pa prav podobne strahu, o katerem prislovica pravi, da „ga okoli kraja nič ni, v sredi pa je votel.“

— 24. dne t. m. se ima začeti italijanska opera v tukajšnjem gledišču, kamor pride iz Zagreba, kjer so bili ž njo zadovoljni. Za zdaj je namenjena za 6 večerov; ako ji gré po sreči, ostane delj časa.

— Vsevedoča „Laihacherca“ od 10. dne t. m. je prinesla svojim bravcem novico, da konec tega meseca jenja „Triglav.“ „Triglav“ ji v današnjem listu odgovarja, da mu ni nič znano o tem, ter zagotavlja, da gotovo tako dolgo ostane, dokler ostanejo vzroki, ki so ga spravili na svitlo. — Mi dostavljamo temu le to, da so bili časi od 1848. leta naprej, ko smo v lepem miru živeli z „Laibacherco“, ko so jo vredovali dr. Hladnik, dr. Klun itd., in nam „Triglava“ ni bilo treba. Al potem je prišlo drugač — in „Triglav“ je bil živa potreba.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Oči vseh Avstrijanov, pa gotovo tudi ptujih držav, so bile od 6. do 10. dne t. m. obrnjene v Buda-Pešt, kjer je Nj. Veličanstvo čez 8 let zopet bivalo med svojimi Ogri. Pri dohodu, vse 4 dni, in pri odhodu je narod kralju svojemu tako sijajno razodeval svojo vernost in udanost in jo spremljal s tako gromovitimi eljenklici, da so cesar povsod kazali svojo zadovoljnost in se pri odhodu za srčni sprejem tudi prav srčno zahvalili. Cela 4 leta je ogrska dežela kakor ptujka se umaknila dunajski vladi, gorka njena srca je odevala ledena skorja. Prišel je zdaj kralj sam, in v tem hipu se je otajal led — in kaže se veselejša prihodnost ogrski deželi, pa — kakor smo govor cesarjev ob prihodu razumeli — vsem narodom ogrske, pa tudi vse avstrijske krone. Presvitli cesar so Ogrom obljubili, da kmali se bo tudi njim odprl deželni zbor, o katerem bojo mogli vse pravične svoje želje odkritosrčno razodeti in ktere se jim bojo spolnile kolikor bo mogoče; dodali so pa dalje tudi še te pomenljive besede, da okolj-

ščine so se premenile, in da imajo pravico od Ogrov pričakovati, da se uklonijo tudi cesarjevim željam, ktere pred očmi imajo vse cesarstvo, ker pravice in dolžnosti so tū in tam. To so dosti jasne besede, po katerih se Ogri, pa tudi vsi drugi narodi nadjati morejo svobodnejšega ustavnega življenja. Sliši se, da se deželni zbor ogrski že ta mesec skliče za mesec september. — Državnemu zboru dunajskemu je ob času veselih dogodbe na Ogrskem minister denarstva napovedal britko novico, da, ker lansko leto ni prišel ves pričakovani denar v državno kaso, pa tudi letos ne bo, bode treba novega posojila, za prvi hip 53 milijonov, koliko pa še pozneje, ne vé še prav povedati. Zbornica poslancev je potrta izročila ta ministrov predlog dotičnemu odseku v prevdarek. — Razprava, v kateri je šlo za prihodnjo podporo tržaškega Lloydja, je bila zeló živa; Črne je s točnimi dokazi nasprotoval toliki podpori iz državne kase, katerih tudi zagovorniki Lloydovi niso mógli po vsem podreti. Naposled je vendar obveljala pogodba z Lloydom za 7 let in da leto in dan k večemu dobiva 2 milijona gold. — Ministerstvo je preklicalo prepoved, po kateri se zdaj ni smelo iz našega cesarstva ali skozi naše cesarstvo voziti orožje in strelivo na Laško, v Švajco, Moldavo, Vla-hijo, Srbijo in Bosno; le proti granici ruski in poljsko-ruski še veljá ta prepoved razun kosá, ki se tudi na to stran smejo prodajati. — Laški general Sanfron je prišel na Štajarsko, Koroško itd. 1000 kónj kupit. — Goveje kuge je v našem cesarstvu povsod konec, razun Smizana na Ogrskem, kjer je še. — „Glasonoša“ naznanja, da pravila jugoslavenske akademije pridejo potrjena kmali v Zagreb. — Pogodba med papeževom in laško vlado o cerkvenih zadevah je neki že gotova; sv. oče bojo izvolili nove škofe; kralj jih jim bo nasvetoval; škofov bode manj (laška dežela ima 229 škofov, kralj jih želí k večemu 87); škofje bojo priznali kralja in kraljestvo laško. Ne vé se prav, kaj cesar Napoleon o tem misli, ki se drží za pokrovitelja laškega kraljestva; laške stranke neki niso zadovoljne s to pogodbo; ene pravijo, da se kralj popolnoma hoče spustiti v naročje reakciji, druge, da so se sv. oče preveč sprijaznili z mlado Italijo. Naj kdo vstreže vsemu svetu! — Napoleon je 10. dne t. m. srečno iz Algira prišel domu. Razpor med princem Napoleonom je gotov. — V Mehiki novemu cesarstvu ne grejo reči po sreči; govori se celó, da utegne cesar slovó dati svojemu prestolu. Sliši se, da mu francozka vlada misli poslati 50.000 vojakov na pomoč. — Predsednika južno-amerikanske vlade Davis-a (bêri: Devis-a), ki je tožen velike izdaje, imajo z mnogimi tovarši njegovimi okle-njenega v trdnjavi Monroe.

Denarni zapisnik Maticini.

V drugem letu so k Matici pristopili in plačali:

a) kot ustanovnika:	
Gospod Kovač Josip, krojač v Žrečah	50 gold.
„ Furlani Jožef, duhovnik v Gorici	10 „
b) z letnim donesekom:	
„ Bizjak Jakob, kaplan v Komni	2 „
„ Leskovec Jožef, kaplan v Pliberku	2 „
„ Tomec Matej, učitelj v Planini	2 „
	66 gold.
Z doštetimi poprejšnjimi	988 „
	Skupaj 1054 „
V Ljubljani 11. junija 1865.	Dr. Jer. Zupanec.

Kursi na Dunaji 13. junija.

5 % metaliki 69 fl. 85 kr.	Ažijo srebra 106 fl. 75 kr.
Narodno posojilo 74 fl. 85 kr.	Cekini 5 fl. 16 1/2 kr.